

Els Van Steenberghe is theaterrecensent.

Dans: Dansen als vossen

maandag 30 januari 2012 om 13u00

Welke gedachten spurten door het hoofd van een rennende medemens? Die vraag exploreren choreograaf Hans Van den Broeck en zijn dansers in *Messiah Run* (* * *). De scène is bezaaid met een bonte collectie stoelen. Tussen dat stoelenwoud laveren, stunten, rennen en vliegen de dansers. Als vossen. Dat het aanstekelijke *Fox on the Run* van Sweet plots door de boxen knalt, verbaast niet.

Het nummer injecteert adrenaline in een voorstelling die soms kreunt onder haar fragmentarische structuur. Zoals de stoelen restanten zijn van wat ooit een boom en een bos was, zo is de mens een restant van de aap die hij ooit was. We zijn allemaal restjes van vroeger. Meer of minder gecultiveerd. Vanuit die restjesgedachte is het stuk opgebouwd. Het bestaat uit herinneringen ofwel: 'restjes' geheugen. Op een ruw vormgegeven en schemerig belichte scène laat Van den Broeck zijn dansers 'ontwaken'. Ze dragen een motorhelm die de omgevingsgeluiden dempt en hen – even – in een (soezerige) cocon houdt. De dansers plooiën zich loom tussen en rond de stoelen. Van zodra de helmen onder de stoelen belanden, duiken de performers als hyperkinetische vossen over en tussen de stoelen. Ze lijken het escapistisch verlangen van de opgejaagde, vereenzaamde (stads)mens te verbeelden. Ze 'vliegen' van hot naar her op de tonen van muziek of de vleugels van de stilte. Tijdens die momenten intrigeert *Messiah Run* en komt de explosieve choreografische taal van Hans Van den Broeck (met een uitgesproken voorkeur voor verticale bewegingen die horizontaal – als vleugels – uitwaaieren) pittig tot uiting. Elke scène dwingt verwondering en zelfreflectie af.

Van den Broeck laat zijn dansers ook al sprekend (jeugd)herinneringen ophalen of grotesk imiteren. Die scènes zijn vooral vormelijke pareltjes. Wat er gezegd wordt, is soms simpelweg onverstaanbaar. Die vaagheid frustreert maar dient

wél de onderliggende idee. Van den Broeck voert een bende tierende, kronkelende, meppende, flippende wezens op. Ze staan te roepen in een woestijn, snakken naar een vlucht uit de maatschappelijke hectiek en verlangen naar de rust van een bos of een strand. Ze dolen en jagen als vossen in een chaotische wereld. Ze hunkeren naar geluk, naar liefde en ze zoeken een (t)huis. Maar ze blijven dolen. Zoals elk van ons?

Messiah Run voelt aan als een spurt en vlucht in een donker woud. Al rennend tussen de bomen duiken grappige, waanzinnige en louterende geheugenbeelden op. De sterkte van deze vreemdsoortige dansdroom is echter ook de zwakte: wie rent, dreigt te verdwalen in deze razende beeldenstroom...

Bekijk een interview met de choreograaf: